WASHINGTON D.C.

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 132. ЦЕНТІВ 12 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го ЛИПНЯ (JULY) 1959 TWO SECTIONS (SECTION 1) No. 132. VOL. LXVI.

СЕРЕД ДЕМОКРАТІВ У КОНГРЕСІ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ ОПОЗИЦІЯ ПРОТИ БОТЛЕРА

Вашингтон. — Дискусія між головою Демократичного Крайового Комітету Полем М. Ботлером і демократами з Конгресу продовжується і загострюється ситуація, яка може довести до резиґнації Ботлера. Недавно Ботлер гостро критикував демократичні проводи в обох палатах Конґресу за те, що вони здійснюють програму президента Айзенгавера, а не свою, демократичну, і внаслідок цього, на думку Ботлера, Демократична партія може знайтися в критичному становищі. На це відповів провідник демократичної більшости в Сенаті сен. Линдон Б. Джансон, заявляючи, що осяги демократичної більшости в Конґресі будуть доброю пропаґандою в найближчих виборах. Спікер Палати Репрезентантів Рейбирн відкинув оскарження Ботлера, як несправедливі, а 9-го липня преса повідомила про те, що сеньйор демократичних сенаторів 91-річний сенатор Теодор Френсіс Ґрін в окремому листі виступив проти Ботлера. Сен. Ґрін написав, що він довгі декади років працює в Сенаті, і бачив досі те, що деякі члени Конґресу змінили свою партійну приналежність, але по раз перший приходиться йому спостерігати таке, щоб голова партійної організації критикував публічно членів своєї партії в Конґресі. Виступ сен. Ґріна загострив ситуацію в демократичній верхівці, бо досі Ботлер критикував демократичний провід в Конґресі як південних „консервативних" демократів, а тепер в оборону цих південних консерватистів виступив сенатор із північного стейту Ровд Айленд, до якого приєднався ще сенатор Стіфен І. Йонг з Огайо. Сам сенатор Джансон не займав становища до відповіді Ботлера на лист сен. Ґріна, але критикою президента Айзенгавера виявляв, що демократичний провід Конґресу зовсім не вислуговується республіканському урядові, як це твердить Ботлер. Сенатор Ґрін писав Ботлерові, що демократів у Конґресі гостро критикує голова республіканського Крайового Комітету, а до нього приєднався ще й голова демократичного Крайового Комітету. Виступив проти Ботлера і сенатор із Флориди Спессард Л. Голленд, який читав листа голови демократичної повітової організації з Флориди Джана Дейвіса, що закидає Ботлерові „пробу розбити демократичну партію на дві групи". Сенатор Йонг хвалив „славний прогресивний провід" сенатора Джансона і спікера Рейбирна та критикував Ботлера. Між демократами чути голоси про те, щоб Ботлер зрезиґнував.

Сен. Джансон заповідає новий законопроєкт про будівельну програму

Вашингтон. — Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Линдон Б. Джансон заявив, що він старатиметься про те, щоб Конґрес ухвалив новий законопроєкт про будівельну програму та призначив на цю ціль більші суми, хоч президент Айзенгавер поставив вето проти того проєкту, який ухвалив був Конґрес і який призначав на будову нових домів аж 2,200,000,000 долярів, хоч уряд пропонував лише 810 мільйонів. Сен. Джансон сказав, що ще не є відомо, чи Конґрес старатиметься перемогти „вето" Президента, але Конґрес мусить ухвалити новий будівельний закон, бо „народ потребує помешкань". Сен. Джан Спаркман пропонує, щоб Конґрес вів боротьбу за перемогу над Президентовим вето. Але в політичних колах передбачають, що не знайдеться потрібної більшости двох третіх голосів на те, щоб перемогти вето Президента В Палаті ще важче було б знайти цю більшість, як в Сенаті.

2,500 ґотелевих робітників в Ню Йорку здобули 35-годинний тиждень праці

Ню Йорк. — 8-го липня 2,500 ґотелевих робітників здобули 35-годинний тиждень праці згідно з підписаним трирічним контрактом про працю. 35-годинний тиждень праці відноситься до т. зв. інженерів і до тих працівників, які дбають про утримування в доброму стані ґотелевих будинків. Одночасно ці самі робітники дістають збільшення платні на 3,75 дол. тижнево в першому і третьому роках важности нового контракту. Всі ґотелеві працівники, які належать до двох спілок (Готел Трейд Кавнсіл і Готел Ассосіейшен) дістають збільшення платні в 3-ох ратах: цього року і в 1960 та в 1961 роках. Треба зазначити, що так звані інженери дістають тепер по 82,60 доляра тижнево, пожежники — 72,60, а електротехніки 74,60 долярів. Кельнери і кельнерки досі заробляли по 32,50 або по 41,50, але вони ще мають прибутки з чайового (типсів).

В АМЕРИЦІ

● **У Ню Йорку в будинку** Воро Голл на Квінсі знайдено мертвого лилика, (кажана), який, як ствердила ветеринарська аналіза, помер від сказу. З уряду здоров'я повідомляють, що скажені лилики не нападають на людей, якщо їх не зачіпати.

● **В Оттаві говорять,** що англійська королева Єлисавета II перед виїздом із Канади підпише номінацію Джорджа П. Ваніє з Монтреалу на генерал-губернатора. Ваніє, емеритований генерал-майор, в разі номінації буде першим канадійським генералом - губернатором французького роду. Теперішній генерал - губернатор Вінчент Массей має незабаром зрезиґнувати.

● **Донька екс-президента Гаррі С. Трумана,** 35-річна пані Кліфтон Деніель, заявила журналістам, що свої вокально-драматичні виступи вона припинила три роки тому, коли вийшла замуж, але не думає зовсім зрікатися мистецької кар'єри. Пані Кліфтон Деніел, сказала, що тепер у неї на першому місці чоловік і діти, але незабаром вона зможе виступити на сцені.

● **Американська —Академія Загальної Лікарської Практики ствердила,** що найменше 5 американців на кожних 100 вразливі на найпопулярніший тепер лік пеницилину, і не можуть її заживати.

● **Заступник совєтського прем'єра Фрол Козлов** так боїться за своє життя в ЗДА, де він тепер подорожує, що в дітройтському готелі наказав апаратом Ґайґера перевіряти всі харчі, які йому приносили з ресторану. Представник цивільної оборони потвердив, що особа з асисти Козлова випозичила у нього апарат Ґайґера з помічю якого можна виявляти радіоактивність.

● **8-го липня Каліфорнійський Найвищий Суд** відкинув апеляцію Керила Чесмена, 11 років тому засудженого на смерть, якому вже 6 разів відкладали виконання вироку. Тепер сьомий раз мають визначити йому день смерти в газовій коморі. В тюрмі Керил Чесмен написав повість, яка кілька років тому мала великий успіх.

Айзенгавер заявляє, що користає з права вета для добра країни

Вашингтон. — Президент Айзенгавер заявив на пресовій конференції, що він зовсім не надуживає свого права вета і не користає з нього для своєї особистої амбіції, тільки послуговується цим правом тоді, коли є переконаний в тому, що це його „вето" буде корисне для добра цієї країни. Айзенгавер заявив, що не думає зовсім —про себе, коли не підписує якогось законопроєкту, тільки має тоді на увазі загальне добро. Президент сказав, що зовсім не турбується тим, що „його роля як політика скінчиться в січні 1961-го року", бо йому лежить на серці добро громадян а не його власна слава і думка про популярність. „Я не легко вживаю права з вета і кожного разу я старався вияснити, чому не підписую якогось законопроєкту", — сказав Президент.

Президент підписав фармерський закон

Вашингтон. — Президент Айзенгавер 8-го липня підписав фармерський законопроєкт, згідно з яким на цілі рільничого департаменту призначено видати 4,686,600,000 долярів. Новістю в цьому законі є те, що по раз перший обмежено висоту допомоги фармерам за одну культуру до 50,000 долярів річно. Але це обмеження відноситься до тих рільничих культур, які виказують великі надвишки в продукції. Сума 4,686,600,000 призначена на допомогу фармерам і на ведення цього департаменту. 8-го липня Президент підписав також законопроєкт про призначення дол. 12,463,000 на втримання президентського уряду, на дол. 145.000 менше, як він вимагав.

ЮКОМА ВІДБУВ ЧЕРГОВІ НАРАДИ. ВІД ВЕРЕСНЯ ПОЧНУТЬСЯ СВЯТКУВАННЯ МАЗЕПИНСЬКОГО РОКУ

Ню Йорк. — Ювілейний Комітет Мазепи, (ЮКОМА), створений минулого року з ініціятиви Українського Конґресового Комітету для відзначення цього Мазепинського Року, проголошеного з нагоди 250-річчя виступу гетьмана Івана Мазепи до бою проти Московії за волю і незалежність України, відбув тут минулого четверга, 9-го липня, в приміщеннях УНДому свої чергові наради, розглянувши та вирішивши ряд актуальних проблем, зв'язаних з відзначуванням Мазепинського Року. Із звітів та дебат виходило, що хоч Мазепинський Рік проголошено і практично відзначається рядом подій, з'їздів, публікацій, доповідей ,виставок та подібних імпрез уже від початку цього календарного року, то його відзначування на більшу скалю почнуться щойно з початком нового громадського сезону у вересні На половину того місяця передбачений в Ню Йорку масовий Мазепинський Здвиг української молоді, а з початком жовтня відбудеться в Ню Йорку репрезентативна Мазепинська імпреза, що включатиме Мазепинську академію та виставку п'єси Григора Лужницького, спеціяльно написаної з цієї нагоди. В тому приблизно часі мав би появитися також окремий Мазепинський Збірник українською та англійською мовами, як також почнеться в Ню Йорку та по інших громадах пересувна Мазепинська виставка. Окремий Мазепинський День заплянововано відбути вже раніше, в половині серпня, на Союзівці, на якій в тому часі саме відбуватимуться курси українознавства для молоді. В цілому ряді громад, між ними в Шикаго, Филаделфії, Балтіморі, Вашинґтові та інших створено окремі Відділи ЮКОМА, що займаються підготовою відзначення Мазепинського Року на місцях. Мазепинську імпрезу - академію в Ню Йорку влаштує, в порозумінні та при співпраці ЮКОМА, місцевий Комітет Об'єднаних Орґанізацій. В нарадах, що ними проводив голова ЮКОМА проф. Володимир Січинський, взяли, крім нього, участь: заст. голови ред. Василь Мудрий, секретар д-р Ярослав Падох та п-і Ольга Соневицька, п. Володимир Бакад, проф. Ів. Вовчук, д-р С Демидчук, ред. А. Драган, проф. Е. Жарський, д-р Вол. Калина, п. Й. Лисогір, проф. С. Литвиненко, дир. Ю. Ревай та д-р Вол. Савчак.

У ТОРОНТІ ВІДБУЛИСЯ ДВІ ВЕЛИКІ ЗУСТРІЧІ УКРАЇНЦІВ ЗДА І КАНАДИ

Торонто. — Дні 4 і 5 липня ц. р. проходили тут під знаком з'їздів і зустрічей, що в них взяло участь кільканадцять тисяч українців із Канади та З'єдинених Держав Америки. Крім з'їзду закарпатських українців і ювілейної Конференції МУН, звідомлення з яких подано окремо, відбулися ще тут Ювілейна Десята Зустріч Українців Канади й Америки, влаштована організаціями Ліґа Визволення України, Організація Оборони Чотирьох Свобід України, Спілка Української Молоді та Товариство Колишніх Вояків УПА, як теж Велика Зустріч Українців Канади і ЗДА, влаштована організаціями Союз Українців Жертв Російсько-Комуністичного Терору (СУЖЕРО) та Демократичне Об'єднання Бувших Репресованих з-під Совєтів (ДОБРУС). Перша зустріч відбулася на площі Всеканадійської виставки. Після Служби Божої в офіційній частині Зустрічі виступив з промовою міністер праці Канади Михайло Стар. У своїй промові він ствердив, що 300-річний бій України з Москвою триває досьогодні і що світ потребує нового Мазепи та що Україна мусить відзискати волю, бо свобода неповна і загрожена, коли хоч один народ є в неволі. Після мін. Стара промовляли ще міністер федерального уряду Дж. Нейлен, онтарійський міністер транспорту Ів. Яремко, посли федерального парляменту д-р І. Кучерепа, А. Мальоні і П. Гелієр та посол парляменту Онтарія Е. Томпсон, врешті голово ЛВУ д-р Р. Малащук і голова ООЧСУ проф. І. Вовчук. Опісля відбувся концерт з рецитацією та виступами хорів Юного СУМ'у, „Прометей", „Арфа" і „Чайка" та симфонічної оркестри, що при участі хорів і солістів виконала під диригентурою проф. Л. Туркевича кантату „Радуйся ниво" та 4-ту дію опери „Купало" Вахнянина. Друга Зустріч, влаштована організаціями СУЖЕРО та ДОБРУС, відбулася на площі „Київ" біля Торонта. Вона розпочалася польовим Богослуженням, яке відправив о. Канцлер Самець з участю хору Катедри св. Володимира Великого під управою проф. Ю. Головка. Осередком пополудневої частини Зустрічі була промова Президента УНР в екзилі д-ра Степана Витвицького, який ствердив, що бій під Полтавою йде далі і скінчиться перемогою України та закликав усіх до посиленої праці для відновн Української Державности. Після през. д-ра Ст. Витвицького мав іще доповідь проф. В. Ревуцький, а після перерви, спричиненої дощем, відбувся в новій залі на площі концерт, присвячений Мазепинським роковинам.

КОМУНІСТИ ВБИЛИ 2 АМЕРИКАНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИКІВ В ПІВД. В'ЄТНАМІ

Сейґон. — Один американський майор та один сержант згинули, а один капітан важко поранений в терористичному замаху, що його перевела група комуністичних терористів в містечку Бієнгоа в Південному В'єтнамі за 20 миль на північний схід від столиці краю Сайґону. У цьому нападі згинули ще також два південно-в'єтнамські вояки і малий хлопчина. Терористи підсунулись до американської військової харчівні, де якраз висвітлювано фільм, та остріляли приявних там скорострільним вогнем почерез вікна. Один з напасників згинув від доморобної бомби, яку він кинув був, але всі інші — п'ять до десять осіб — втекли. Військова поміч наспіла в яких 15 хвилинах після переведення замаху. Швидко потім приїхали на місце замаху деякі члени південно-в'єтнамського уряду та високі військові чинники. Президент Південного В'єтнаму Нґо Дім Дієм висловив негайно офіційно жаль від себе й південно-в'єтнамського народу. Вбиті американські військовики були членами військово-технічної місії, яка перебуває у Південному В'єтнамі. Загалом у тій південно-азійській країні перебуває тепер коло 300 американських військовиків та коло 2.000 американців, службовики і члени їх родин. Південний В'єтнам є одною з антикомуністичних фортець, що користується підтримкою збоку ЗДА. Комуністичний режим у Північному В'єтнамі насичує Південний В'єтнам насиланими туди партизанами-терористами.

В КАНАДІ ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ЗАКАРПАТСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Торонто. — Перший З'їзд Закарпатських Українців Канади і Америки відбувся тут в днях 4 - 5 липня 1959 р. в УНДомі. У З'їзді взяло участь понад півтори сотні представників закарпатських українців з різних місцевостей Канади і З'єдинених Держав Америки. З'їзд відкрив голова З'їздового Комітету д-р Степан Росоха, що є головою Центрального Проводу Братства Карпатських Січовиків, яке було господарем З'їзду. З'їзд вшанував пам'ять першого Президента Карпатської України монсіньйора д-ра Августина Волошина, якого московські большевики замордували в 1945 р , як теж пам'ять поляглих карпатських січовиків і всіх воїнів за волю українського народу і самостійність *Соборної Української Держави*. З'їзд обрав кол. предсідника Сойму Карпатської України проф. Августина Штефана Почесним Предсідником І-го З'їзду Закарпатських Українців Канади і Америки. Діловим предсідником З'їзду вибрано д-ра Степана Росоху, заступниками: ред. Миколу Вайду з Филаделфії і д-ра Василя Вереша з Ню Йорку, а секретарями: інж. Олексу Палаташа з Дітройту та інж. Михайла Малюка з Питсбурґу і Василя Тимка з Торонта. До почесної Президії вибрано ще заслуженого для Карпатської України Василя Авраменка та Івана Мигалку з Дітройту, колишнього делеґата на З'їзд Рад до Хусту, 21 січня 1919 року, коли Закарпаття проголосило свою злуку з Українською Народною Республікою в Києві. Доповіді виголосили д-р В. Вереш про значення і потребу З'їздів Закарпатських Українців Канади і Америки, д-р С Росоха про Конотопську перемогу України над Московією, ред. М. Вайда про життя і діяльність Президента Волошина, проф. А. Штефан про 20-ту річницю проголошення самостійности Карпатської України та про відзначення її ц. р. на Закарпатті, д-р С. Росоха про 10-літню діяльність Братства Карпатських Січовиків.

На з'їзд надіслали свої привітання Митрополит Іларіон *Огієнко та Митрополит* Максим Ґерманюк з Вінніпеґу, архиєпископ Кир Іван Бучко з Риму, Архиєпископ Михаїл з Торонта, Єпископ Ніль з Едмонтону, президент УНР в екзилі д-р Степан Витвицький, полк. Андрій Мельник, кол. прем'єр Карпатської України Юліян Ревай, мін. Михайло Стар, українські сенатори та посли з Канади, як теж багато інших українських установ і громадян з усього світу. Учасники з'їзду прийняли низку резолюцій і вирішили відбути наступний з'їзд у Ню Йорку в 1960 році.

ЮВІЛЕЙНОЮ КОНФЕРЕНЦІЄЮ ВІДЗНАЧЕНО 25-РІЧЧЯ МУН У КАНАДІ

Торонто. — В днях 3 до 5 липня ц. р. проходила тут Ювілейна Конференція організації Молоді Українські Націоналісти (МУН). Наради її почалися в п'ятницю дня 3 липня в залях Роял Йорк Готелю при участі 70 делеґатів з усієї Канади, між якими були інж. В. Коссар, відомий громадський діяч і гол. контролер УНС, та проф. П. Юзик з Вінніпеґу. На Конференції обрано нову Крайову Управу МУН, що її очолив Остап Шах (Торонто) з заступниками Богданом Климковим (Вінніпеґ) і Ярославом Оріхівським (Монтреал) та секретарем Наталкою Бундза (Торонто). Закінченням Конференції був зразково організований бенкет МУН в Концертовій залі Роял Йорк Готелю, на якому серед більш 400 його учасників були не тільки відомі українські діячі і представники преси, але й Єпископ Ісидор та з дружинами міністер праці в уряді Канади Михайло Стар, міністер транспорту Онтарія І. Яремко, посадник міста Н. Філіпс, посол фед. парляменту д-р І. Кучерепа та онтарійський посол Е. Томпсон. Головним промовцем бенкету був прем'єр Манітоби, Даф Роблін, що вперше відвідав Торонто і якого вітав посадник Н. Філіпс та представив проф П. Юзик. Промова прем'єра Робліна, відомого приятеля українців, була признанням для українців у Канаді, їх піонерів та їх творчої праці Бенкет розпочав молитвою Єпископ Ісидор і закінчив його виступ співачки Соні Сахно Климець, яка при акомпаніяменті проф. Г. Голинської відспівала три пісні. Після бенкету відбувся баль.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Ювілейний З'їзд Братства Українських Січових Стрільців** відбудеться в днях 1 і 2-го серпня ц. р. в Ст. Кетеринс, Онт., в Канаді для відзначення 45-річчя вимаршу УСС в поле, як першого від часу Мазепи збройного українського виступу проти Москви. У з'їзді візьмуть участь колишні старшини і вояки УСС із ЗДА і Канади, як теж представники молодечих організацій, що плекають традиції збройної боротьби. В рямцях з'їзду будуть виголошені доповіді д-ра С. Ріпецького і д-ра Девосєера. Організаційними справами, зв'язаними із з'їздом, займається М. Пелешак, 177 Ніаґара Ст., Ст. Кетеренс, Онт., Канада.

● **Вибір поезій Яра Славутича** в перекладі на англійську мову вийшов під назвою „Оаза" в американському видавництві Вейнед Пресс (Ню Йорк — Вашинґтон — Голливуд). Переклади зроблені Морзом Менлієм при співпраці автора й одна з поезій перекладена В. Шаяном. Передмову написав проф. Яр. Рудницький у Вінніпеґу.

● **Надію Несторовську,** 21-річну українку з Торонта, обрано „королевою України" на 1960 рік під час Ювілейної Конференції МУН, що відбулася дня 3-го липня ц. р. в Торонті в готелі Роял Йорк. Вістку про це разом з фотографією Наді Несторовської подала торонтська англомовна преса.

ГЕРТЕР ВЕРТАЄТЬСЯ ДО ЖЕНЕВИ „З НАДІЄЮ, АЛЕ БЕЗ ОПТИМІЗМУ"

Державний секретар Гертер

Вашингтон. — Державний секретар Кристиян Гертер заявив на своїй першій пресовій конференції, яку він відбув в минулий четвер 9-го липня ц. р., що він вертається до Женеви для продовжування тамошньої конференції міністрів закордонних справ з „надією", що вдасться дійти до „обмеженого порозуміння" в справі Берліну, але тут же застерігся, що він „не є оптимістом". Державний секретар вказав особливо на два пункти, які могли б відкрити можливості порозуміння, а саме, що Громико в своїй заяві безпосередньо перед виїздом з Женеви та після промови Гертера до американського народу спростовував нібито фальшиву інтерпретацію Америки щодо становища СССР в справі західніх прав в західньому Берліні. З натяку Громика виходить, що Совєти не заперечують західнім державам прав у Берліні також тоді, коли б, після невдачі нарад т. зв. всенімецької західньо - східньої комісії, „велика чвірка" знову перебрала справу Берліну в свої руки. Другою неясною точкою є довжина „перехідного часу", пропонованого Совєтами. Спершу говорилось про пів року, потім про рік, врешті про півтори, а Хрущов заявив, що довжина часу не грає ролі. Отож Гертер уважає, що тепер у Женеві треба передусім з'ясувати позицію Совєтів в цих двох точках, Зо — може — з цього можна б викувати якесь „обмежене порозуміння" щодо Берліну. Врештою, Гертер знову підкреслив, що збереження західніх прав у Берліні є засадою, від якої Захід не відступить. Гертер потвердив, що західні союзники докладно обміркували способи забезпечення за собою цих прав у випадку, коли б не прийшло до згоди з Совєтами, але він відмовився сказати про це щось ближче. Гертер потвердив теж, що конференція „на вершинах" може відбутися тільки тоді, коли деякі позитивні вислідн дасть Женевська конференція міністрів закордонних справ. Гертер признав корисною для себе самого Женевську конференцію, бо, мовляв, він пізнав там ближче міністрів закордонних справ Англії, Франції і Західньої Німеччини, і тому йому легше буде надалі виконувати свої обов'язки, як також пізнав совєтську техніку переговорів. Щодо суті справи, то Женевська конференція таки причинилася до обостороннього з'ясування становищ. З інших справ, крім Женевської конференції, журналісти запитували державного секретаря про ситуацію на Середньому Сході, у протоці Формози, про переговори з Філіпінами, про співпрацю з Італією, про конфлікт з Францією з приводу маґазинування у Франції атомових бомб та ще про інші справи, бо загалом ця перша пресова конференція державного секретаря охоплювала 44 запити й відповіді.

Гарриман дораджує відбути в ЗДА конференцію „на вершинах"

Ню Йорк. — Вернувшись з своєї подорожі до Совєтів, де він мав довгу, і „тяжку" розмову з Хрущовим, недавній нюйоркський губернатор і колишній амбасадор ЗДА в Москві Аверелл Гарриман дораджував, щоб обов'язково відбути конференцію голів урядів „чотирьох великих". Без уваги на висліди Женевської конференції, та щоб така конференція відбувалась в Америці. Гарриман арґументував свою думку фактом, що про всі справи Совєтів, особливо ж про їх закордонну політику, рішає Хрущов, та що Хрущов має наскрізь фальшиве уявлення, що таке Америка. Довше перебування Хрущова в Америці спричинило б, мовляв, ревізію поглядів Хрущова на Америку. Гарриман, який свою розмову з Хрущовим описав у великій статті в останньому числі „Лайф-у" та на сторінках „НЙ Таймс-у", потвердив знову, що Хрущов „зарозумілий, ароґантний і настроєвий" та раз-у-раз вживає у своїй розмові з ним, Гарриманом, погроз під адресою Америки. Хоча Гарриман перестерігав, щоб не ставитись до слів Хрущова, як до блефу, проте водночас радив не брати його погроз надто поважно, бо Хрущов — казав Гарриман — може одним дихом сказати погрозу і тут же зараз оповісти анекдоту. Гарриман уважає найбільшою помилкою, що її робить Хрущов, його легковажне ставлення до Америки, як до держави, яка — хоч тепер сильна військово й технологічно-знаходиться „на похилій площі з іншими капіталістичними країнами". Хрущов міг би переконатися з автопсії в Америці про її тугість, розмах, добробут і силу. Хрущов — казав Гарриман — переконаний, що американське робітництво є проти американських капіталістів-хлібодавців та що в Америці існують „правлячі кола", які єдино противляться „співіснуванню" з Совєтами. Але, зрештою, Гарриман висловив переконання, що ані Хрущов, ані навіть в Совєтах не хочуть війни. Свої завваги Гарриман зробив зараз після приїзду на летовищі та згодом на окремій конференції.

У СВІТІ

● **Західньо - німецький уряд** заявив, що арабські країни безпідставно обурюються на закупним зброї в Ізраїлі, бо Західня Німеччина в кожній хвилині готова купити зброю також в будь-якої арабської країни під двома умовами: щоб зброя була добра і щоб її ціна була конкуренційна. З арабських країн деякі роди зброї продукує тільки Об'єднана Арабська Республіка. Західня Німеччина досі купувала для своєї нової армії зброю в ЗДА, Англії, Франції, Італії, Бельгії, Туреччині, Греції, Португалії й Ізраїлі. Західня Німеччина сама не продукує зброї.

● **У Тананаріві на Мадагаскарі,** на т. з. Екзекутивній Раді Французької спільноти, французький міністер закордонних справ Моріс Кув де Мурвіль заповів, що представники африканських колоній Франції будуть допущені до всіх міжнародних організацій і міжнародних конференцій, учасником яких є Франція. Приявний на відкритті цієї Екзекутивної Ради Шарль де Голь ще раз потвердив, що кожний член Французької Спільноти може виступити з неї і стати незалежною державою, але, залишившись в Спільноті мусить признавати цузький міністер закордонних члени Британського Коммонвел-зверхність Франції, не так, як ту супроти Англії, від якої вони цілком незалежні.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Сіті і закордоном:		Jersey City and Foreign Rates:	
На рік	$14.00	One year	$14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРЕЗИДЕНТ, ЕКОНОМІКА І ПАРТІЇ

Перша сесія 86-го Конґресу наближається до кінця, бо має перед собою ще яких 7 тижнів. Водночас щораз ближче до 1960-го року, в якому нові президентські вибори рішатимуть не тільки про особу наступного мешканця Білого Дому, а й про дальше обличчя всієї американської політики — на внутрішньому відтинку і в закордонній ділянці. І ось, можна зауважити деякі цікаві моменти в теперішній політичній ситуації ЗДА.

Передусім, в американській дійсності постав цікавий політично-психологічний феномен: не зважаючи на виборчу поразку Республіканської партії минулого року і на наближення кінця урядування Президента, що звичайно поменшує його політичне значення, популярність Д. Д. Айзенгавера в усіх прошарках американського народу надзвичайна. Склалися на це різні причини: збереження теперішньою адміністрацією миру всупереч усім „бочкам пороху" у широкому світі; правильність передбачення Президента, що рецесія минеться і повернеться період високої коньюнктури та добробуту; здатність Президента опановувати внутрішньо-адміністраційний апарат, без уваги на втрату „незаступного" Шермана Адамса, і закордонно-політичний апарат, без уваги на дійсно надзвичайно болючу втрату Джана Фостера Доллеса...

Ця популярність Президента така велика, що демократична більшість Конґресу зреклася своєї первісної амбіції — надавати тон політиці. Демократична більшість спершу легковажила закид Президента на її адресу щодо грошової розтратности. Повінь листів, які почали напливати до конґресменів і сенаторів з підтримкою боротьби Президента проти інфляції, переконала демократичних законодавців, що боротьба з інфляцією — це також небезпечний партійно-політичний меч. Сенатор Линдон Джансон, лідер демократичної більшости в Конґресі, поспішив з заявою: „Всі ми проти інфляції, — казати, що хтось поборює інфляцію, це так, наче заявляти себе проти гріха". А втім, Айзенгавер має за собою той політичний атут, що це він перший уперто закликав до ощадности. Замкнення останнього бюджетового року дефіцитом на 12.5 більйона долярів стало новим актом оскарження проти „видатковців".

Співпраця між Конґресом і Президентом не проходить гладко і без труднощів. Ось так Конґрес прийняв будівельний закон на 1,375,000,000 дол., а фактично — як твердить Президент — на 2,200,000,000, тоді як сам Президент у своєму законопроєкті рекомендував тільки 810,000,000 дол. І Президент, скористав зі свого конституційного права, заклав „вето", для опрокинення якого треба двох третіх голосів Сенату, що їх зібрати надзвичайно трудно. Із законопроєкту, що пропонував 3,900,000,000 на допомогу закордонові, Сенат скреслив близько 400 мільйонів дол., що Президент окреслив, як небезпеку „нещастя" для країни. Своєю загрозою скликати надзвичайну сесію Конґресу цієї осени Президент старається вплинути на Конґрес, щоб у нарадах між Сенатом і Палатою Репрезентантів над остаточним узгідненням сум на закордонну допомогу привернути деякі позиції по лінії первісного законопроєкту.

Провід демократичної більшости в Конґресі також не в легкій ситуації. З одного боку він мусить рахуватись з Президентом країни і його урядом, що — як сказано — зуміли в проблемі економіки прихилити собі публічну опінію, а з другого натискає на нього так зване ліберальне крило партії, яке має більшість у позапарляментарному Дорадчому Комітеті, де засідають такі проміненти, як Гаррі Труман, Адлей Стівенсон, Дін Ачесон і ін. З критикою ніби надто угодівської тактики демократичних законодатців супроти республіканської адміністрації виступив сам голова Крайового Комітету Демократичної партії Пол М. Батлер. Сенатор Линдон Джансон, який сказав про себе те саме, що Айзенгавер, що він „ступає серединою дороги", поставив Батлера на одну дошку з лідером Крайового Комітету Республіканської партії сен. Т. Б. Мортоном: обидва, мовляв, невдоволені демократичними законодатцями. А тим часом на законодатному варстаті є ще такі дві найдразливіші справи, як закон про громадянські права і закон робітничий. Стушовує всі ці вістря факт — нового господарського здвигу. А всі найпалкіші спори на внутрішньому терені не шкодять повній одностайності двопартійного фронту в закордонній політиці. І в цьому найбільша сила державної системи ЗДА.

ТРУДНОЩІ ФРАНЦІЇ

Париж. — Кажуть, що Париж, крім усяких інших означень, заслуговує ще на одно: „Місто тих, що ловлять ґави та витрішки продають", як сказав би Возний з „Наталки Полтавки". Французи, як народ середземноморської цивілізації, люблять нічого не робити, посидіти чи навіть постояти в кафе, витративши годину над чарочкою вина чи склянкою пива; люблять „фляне", тобто поволочитися по вулицях, „полизати вітрини" і подискутувати. Коли трапляється щонебудь на вулиці, то зараз збігається така юрба, що поліція з трудом протискується до місця випадку.

Минулого тижня на вузенькій вуличці Бернар-Паліссі збіглася була величезна юрба. Юрба дедалі збільшувалась, хоч нічого не сталося — не було ні перевереного авта, ні пожежі, ні ранених, ніхто ні з ким не сварився. Але кожному було цікаво: чого люди збіглися?

Сталася тут дуже рідка у західньому світі взагалі, а у Франції зокрема подія: це вже вдруге за два роки поліція конфіскувала книжку, видруковану у видавництві „Едісіон де Мінюї". Першим разом була книжка Анрі Аллеґа „Питання", в якій автор описував, як його тортурували в Альжирі парашутисти за те, що він комуніст і виступав проти тодішньої політики уряду в Альжирі.

Книжку сконфісковано, але вже тоді, коли її розійшлося понад 40,000 примірників. Минуло два роки, ані видавця, ані продавця не суджено, бож і Аллеґа досі не судили й суд не виявив, чи був він тортурований. А коли не стверджено, що він був тортурований, то як судити його за опис тортур, а видавця — за видання його опису?

Друга книжка зветься „Ґанґрена" й розповідає про те, що тортури відбуваються не лише в Альжирі, але й в метрополії, навіть у Парижі. Тортурують, розуміється, в першу чергу альжирців, запідозрених у зв'язку з підпіллям чи у виконанні атентатів, саботажів і т. п. Тому, що в найвищих урядових колах заявляють, що тортур у Франції нема, книжку конфісковано на третій день після її появи, але якимсь чудом розійшлося стільки її примірників, що вся преса про неї говорить.

Питання тортур на поліційних допитах дискутується в пресі вже зо три роки. Виходить це питання при нагоді кожного процесу альжирських підпільників, які на суді ні до чого не признаються, заперечуючи зізнання, зложені під час слідства, як такі, що „були вимушені тортурами". Це відома всім тактика кожного підсудного. Але відомість її не заперечує того, що поліція в різних країнах (чи не у всіх?) полегшує собі завдання забороненими способами допиту. Проте, у відношенні до альжирців справа стоїть інакше. Тут вже діло не в тому, що арештованого побили, а в тому, що стосували до нього тортури електрикою, водою і взагалі „науковими методами".

Військо в Альжирі, проти якого найперше висунено закид тортур, не дуже навіть відпекується від цього, заявляючи, що краще притиснути підозрілого, як ризикувати життям вояків. Важко заперечити певний резон такого розумування збоку тих, що відповідають за життя своїх вояків, але годі прийняти засаду тортур, як нормальну. Тому проти тортур підніс минулого року голос архиєпископ Ліону, виступаючи в обороні священиків, які переховували альжирців, що вирвались з-під тортур. Тоді ж говорилося про „науково обладнаний" відділ тортур у ліонській поліції.

Міністер внутрішніх справ заперечив обвинувачення архиєпископа, наказав перевести слідство й опублікувати його висліди, але досі нічого властиво не опубліковано. А в міжчасі справа набрала політичного забарвлення. Опозиція починає говорити про те, що Франція переходить період префашизму, що уряд свідомо допускає тортури і т. д. На доказ цього наводиться приклади, які говорять, що за плечима де Голя ховаються колишні колябоpанти, авантюристи й фашисти.

Опозиція останнім часом воює прикладом, що ось недавно висланий до Альжиру цивільний репрезентант республіки, Делуврiє, був навіть прихильником самостійности Альжиру, в кожному разі був рішений перебрати владу в Альжирі з рук війська. Але під тиском війська і альжирських крайніх правих кіл капітулював і тепер співає пісню найгірших „ультра". А завдання лібералізувати відносини дав йому ніхто інший, як сам де Голь.

Чому де Голь допускає до переваги крайніх правих? Де Голь має свою філософію про єдність нації, про необхідність не допустити до поділу, який загрожував важкими наслідками 13 травня минулого року. Коли де Голь врятував Францію від поділу й громадянської війни, то тепер він не хоче знову ставити проти себе тих, які домагались його приходу до влади, бо Франції знов би загрожував поділ і вона б знову опинилася над пропастю домашньої війни.

Та такі поступки правим ставлять проти де Голя не тільки лівих, але й всякі ліберальні кола, що бояться за долю демократії. Противників загострення правого курсу у Франції дуже багато і таким чином, змагаючись за єдність французької нації, де Голь ризикує викликати глибоке роз'єднання. А що у Франції нема організованої правиці з ясною програмою (чи взагалі будь-якою програмою), то є небезпека, що праві підуть дійсно на фашизм, на програму військової диктатури. А для протиставлення їм, усі ліві, які також не представляють собою ідеологічно виробленої цілости, опиняться під впливом комуністів.

Що загроза такого поділу реальна, бачимо хоч би з того, що коли права боївка побила Серван-Шрайбера, коли він в Ліоні хотів говорити про вирішення питання Альжиру шляхом переговорів, то в його обороні виступили різні демократичні сили, а між ними й... комуністи. Комуністи бо дуже охоче спішать на „оборону" демократії проти фашизму. Дайте їм тільки нагоду, і вони творитимуть „демократичний фронт", а всім же відомо, як покінчились „демократичні" й інші „антифашистські" фронти в сателітських державах...

Крайній правий часопис „Рівароль" пише, що де Голь ризикує підмінити поняття чести поняттям величі. Це, певно, перебільшення, але про велич Франції де Голь говорить дуже багато, і через це входить у конфлікт із своїми союзниками, починаючи від Америки. Прихильники теорії величі озлоблюються на всіх демократичних союзників, а зі злоби ніколи нічого доброго не родиться. І ситуація у Франції починає ускладнюватись.

Ускладнюється вона в соціяльній площині, де уряд має рацію, намагаючись оздоровити економіку країни. Але опозиція робітництва перекидається з соціяльної площини в політичну, і ось уже не комуністичний, а Християнський Синдикат виступив проти уряду, заявляючи на своєму конгресі, що він стоїть за розв'язку альжирського питання шляхом переговорів, коли де Голь, а ще більше його прем'єр заявляють, що нема мови про переговори в Альжирі. Бо, мовляв, з ким переговорювати? Леґальні чинники включені в державну систему, а з підпіллям переговорювати Франція не може. Хіба коли воно скапітулює, хіба коли складе зброю, приймаючи де Голеву пропозицію „миру відважних".

Нема підстав іти так далеко, як іде деяка частина опозиції, яка вважає, що новий режим святкував першу річницю 13 травня, але другої вже святкувати не буде. Але є підстави побоюватися внутрішніх комлікацій, які послаблюють теперішній режим. Бо, як би не оздоровлення французької економіки, вона війни в Альжирі не витримає, якщо хоче інвестувати й модернізуватись, щоб витримувати европейську конкуренцію. А розв'язки альжирського питання — не видно. А саме цієї розв'язки всі чекали від де Голя. Відомо ж, що нема нічого гіршого від розчарування.

О. Д-вич

Л. Шандрук

ПОЛІТИЧНІ Й СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ БИТВИ ПІД КОНОТОПОМ

II

Сили гетьмана після каральних рейдів на Лівобережжі складалися головним чином із старих, випробуваних у битвах Хмельницького реєстрових і вільних козаків, кількох тисяч новозатяжних та кількох тисяч наємного війська з волохів, німців і навіть шведів (шведи були головно старшинами та гармашами). Разом було піхоти коло 35,000 і кінноти коло 4,500. З тих сил виділено 3,000 піхоти і кінноти для утримання порядку в Україні та для нагляду за московськими залогами. Крім того під команду Данила Виговського і полк. Павла Яненка виділено 7,000 (деякі джерела подають 20,000 — відки?) на залогу в Києві, що мала протидіяти Шереметєву, який стояв там з московською залогою. Далі гетьман відрядив розвідчі відділи полк. Золотаренка (1,300 козаків) до Борзни, а сотн. Скоробогатого (700 козаків) до Ніжена. Шереметєв заскочив несподівано залогу Данила Виговського та Яненка і розбив її, але більшість з неї подалася до Чигирина, де перебував там Виговський і де були зосереджені його головні сили. Ромодановський змусив відступити відділи Золотаренка та Скоробагатого, і вони трималися в районі Конотопа. Поза тими силами мав Виговський в самому Конотопі Ніженський і Чернігівський полки під командою полк. Григора Гуляницького, разом коло 5,000 вояків. Гуляницький мав боронитися в Конотопі, відтягаючи на себе частину московських сил.

Можна числити, що до битви під Конотопом мав Виговський 25-27 тисяч власного війська. В квітні на поміч йому польський король прислав 3,000 гусарів під командою Єнджея Потоцького та Станіслава Яблоновського і два полки драгунів (піхота на конях) під командою ген. Лончинського (880 їздців). Артилерії мав Виговський 40-50 гармат. На окреме вирізнення заслуговує гетьманська ґвардія, так звані чорножупанники числом коло 600 їздців під командою полк. Чаплича.

Московські головні сили — поминаючи залоги в Україні, бо не всі вони могли приєднатися до головних сил — під загальною командою Трубецкого були сконцентровані вже на протязі січня-лютого 1659 р. в районі Путивля-Рильська. Кіннотою командував Пожарський і Львов. Разом, було, мабуть, коло 60,000 і 10,000 кінноти. Пізніше до Трубецкого приєднався Ромодановський з 2,000 вояків та Безпалий із своїм опікуном Куракіним, що мав теж коло 2,000 вояків. Артилерії мав Трубецкой 70-75 гармат. Обчислення деякими істориками сил Трубецького на 150,000 не витримують критики.

Трубецкой дістав з Москви наказ шукати за всяку ціну угоди з Виговським, обіцяти йому багаті мастності та затвердження на гетьманстві, а його старшині і „ратним" людям — привілеї. Трубецкой пробував розпочати переговори, вимагаючи, щоб він зірвав угоду з Польщею і відіслав татарів до Криму. Виговський, зі свого боку, вимагав повного визнання державної незалежности України та виведення всіх московських залог і резидентів. Трубецкой, переконавшись, що до згоди з Виговським не дійде, рушив з Путивля на Конотоп. Одночасно проголосив він Юрка Хмельницького гетьманом і з невеликим відділом козаків та московського війська скерував його для диверсії на Крим. Під с. Константинівкою Трубецкой затримався ніби для відпочинку, а фактично для того, щоб дати Виговському час до надуми. Тут же кіннота Трубецкого відбила загін Гуляницького, який, розвідавши сили Трубецкого, почав ще сильніше укріплювати Конотоп.

19 квітня Трубецкой передовими відділами підійшов до Конотопу і запропонував Гуляницькому піддатися. Після відмови Гуляницького спробував здобути Конотоп штурмом, але штурм відбито з великими для москалів утратами. Тоді Трубецкой взяв Конотоп в облогу. Гуляницький з успіхом робив випади на московське військо. 29 квітня вночі йому пощастило захопити частину московських фортифікаційних споруджень з кількома гарматами. Трубецкой теж не був бездіяльним і раз-у-раз висилав кінні відділи для тероризування населення України.

В такій ситуації Виговський рушив з Чигирина через Канів-Пирятин на Конотоп, щоб не допустити його упадку і прийняти рішальну битву з москалями. Під Круполем (на захід від Прилуки) приєднався до нього Махмед Ґірей з 30-35- тисячною армією. Разом з татарами прибули 2 курені низових запорожців, прислані Барабашем, який особисто вимовлявся хворобою.

5-го липня Виговський з нурадин-солтаном з с. Соснівки, над річкою тої ж назви, виїхав розвідати терен. На захід від річки тягнулися невисокі залісені горби, звідки видно було передпілля аж під Конотоп. Мабуть, тоді Виговський прийняв рішення зайняти на тих горбах оборонне положення, щоб вичерпати ворога в наступовій акції з конечністю форсувати багнисту р. Соснівку, що утруднювало підтягання артилерії. Одночасно Соснівські горби були догідним районом для протинаступу. Вже там Виговський видав диспозицію для розподілу сил і обсадження терену. Праве крило творили татари, що під командою самого хана в кожній фазі битви мали вдаряти на ліве крило і на запілля москалів у напрямі на Підлипне (здається, тоді воно звалося Липном). Центр, себто головні сили, під командою самого гетьмана становили українські війська. Ліве крило під полк. Степаном Гуляницьким в силі 5,000 вояків і 4 гармат мало боронити єдину догідну переправу через Соснівку під Шаповалівкою. Резерву за лівим крилом головних сил творили полки Яненка та Данила Виговського і польські корогви.

Запорізькі пластуни і татарські розвідчі відділи на протязі 6 липня виявили, що розташування ворога дуже слабо забезпечене калмицькою кіннотою, а табори в районі сс. Свічкино та Сахнівка не мають окорони. Виговський вирішив ударити вночі проти 7 липня сильним кінним відділом на тили Трубецкого, а рівночасно татари, щоб відвернути його увагу, мали вдарити на Сахнівку. Виправа була успішною і несподіваною для москалів, але, маючи сильну чисельну перевагу, вони опам'яталися і почали контракцію. Виговський над вечір відступив за Соснівку.

(Закінчення буде.)

З наших буднів

„ПРОСТИ МЕНЕ, МОЯ МИЛА..."

Хоч мене ніхто до цього не уповноважував і не зобов'язував, проте я хотів би з цього місця від імени всього чоловічого роду вибачитись перед нашим зорганізованим жіноцтвом за те, що ми, мужчини, так слабо підперли дві великі й історичні — їх імпрези: Світовий Конґрес Українського Жіноцтва і 12-ту Конвенцію Союзу Українок Америки.

Як воно дійшло до такої дискримінації — не мені про те судити, бо й сам я, грішний, тяжко схрунив та прийшов на Конґрес свічки гасити. Ну, та я, можна сказати, не така важна особа, малий фейлетоніст, без мене могли там обійтися, — але де були ці великі люди, лідери, політики, батьки народу?

Правда, деякі політики не могли взяти участи в нарадах в часі тижня, бо клінчували в шпиталях або ж сиділи в хаті за „бейбіситерів", та більшість з нас, признаймося щиро та відкрито, таки злегковажили собі жіночу квестію. І тому п-і Олена Лотоцька зовсім слушно висловила свій гіркий жаль до мужчин з публічної трибуни. „Била жінка мужика", — сказав на це наш визначний мовознавець, д-р Ярослав Рудницький. Вел, бити — била, але й було за що!

Між іншим — той пан професор з Канади недармо збирає такі успіхи на науковому полі, і тут, і в Европі. Бистра голова і добрий політик, бо тримає з жінками і з католиками. Каже, що рецепту на таку політику дав йому старший колеґа, проф. Смаль-Стоцький... І треба сказати, що обидва вони непогано на цьому виходять.

Читаючи в нашій „Свободі" обширні звіти з Конґресу і з Конвенції СУА, з дива просто не виходиш, як це могло щось таке статися в нашій еміґраційній дійсності: ось зійшлося та з'їхалось майже з цілого світу коло 500 жінок, в одному готелі, на тій самій залі, і, уявіть собі, якось там не дійшло до жадної експльозії, до війни чи революції! Навпаки — наради проходили спокійно, достойно, ділово, а що найважніше — не закінчилися розколом, двоподілом чи іншим відокремленням.

Пані Р. з 64-го Відділу СУА сказала мені:

— Треба було вам, панове — доповідачі, з літературних клюбів, з-поза круглих і квадратових столів прийти та послухати — на якому високому поземі стояли наші реферати і дискусія над ними. Таку блискучу доповідь, яку виголосила пані Бойко-Сулима, рідко можна почути взагалі. Та й наші молодші доповідачки — Дарця Гасюк і Славця Томоруґ, теж знаменито списались. Ой, могли б ви, панове-мужчини, не одного від нас навчитися!

Що ж, панове-мужчини, треба нам вдаритись в груди і схилити в покорі голову перед нашим жіноцтвом, ще нижче, як ми досі схиляли. — Подумайте лише, як далеко позаду ми стоїмо за українськими жінками: вони, ось, мають уже свій Світовий Уряд, а нам не раз важко і в мальському містечку зійтися разом і договоритися про влаштування спільної академії, чи якогось пікніку...

Не можу інакше закінчити цього фейлетона, як словами тієї народної пісні, що її зацитував на Конґресі мій приятель д-р Ярослав Рудницький:

„Прости мене, моя мила
Що ти мене била..."

Ікер

Ірина Павликовська

НАШІ ПОЗИЦІЇ

(Промова на Конґресі СФУЖО в дні 26 червня 1959 р.)

(2)

Передумовою праці була єдність українського жіноцтва. Статутові цілі організацій давали основи єдности, але на практиці треба було об'єднати три покоління, різні віком, вихованням і менталністю.

На протязі кількох років СФУЖО об'єднало жіночі організації у вільному світі, і тепер 14 крайових організацій у різних державах і на різних континентах є членами й співтворцями праці СФУЖО. СФУЖО об'єднує і репрезентує понад 15,000 жінок у вільному світі, злучених спільною ідеєю праці для добра України і країн їх поселення, для здійснення кращих ідеалів людства.

СФУЖО взяло на себе й виконало ті завдання, які були не під силу місцевим організаціям. Ми чітко реаґували на події в світі і в Україні, ініціювали та перевели цілий ряд спільних акцій для оборони прав українського народу і наших сестер на рідних землях. Ми також мали змогу дати моральну й матеріяльну піддержку слабим організаціям на нових місцях поселення. Нам вдалося спільними силами наладнати систематичну й речеву співпрацю з міжнародними жіночими організаціями і внести на той терен нашу проблематику.

По десятьох роках спільної праці СФУЖО скликало Конґрес українського жіноцтва, щоб переглянути досягнення та методи і устійнити напрямні дальшої праці.

Політичні події в світі породжують поважні конфлікти, в обличчі яких творяться бльоки народів. Московський большевизм із своїми імперіялістичними цілями є ворогом не тільки українського народу, але й цілого вільного світу. Світовий жіночий рух працює над тим, щоб піднести жінку, як державнотворчий елемент, і змагає до того, щоб вона дала якнайбільший вклад у державне життя своєї країни. І ми, українки у вільному світі, повинні знати своє місце.

СФУЖО є організацією суспільно-громадською, що об'єднує жіночі організації, які працюють для піднесення духових цінностей жінки, і для піддержання її відповідальної ролі, як матері і громадянки.

СФУЖО стоїть понад партійно-політичними організаціями, бо в своїй праці об'єднує жіноцтво всіх партійно-політичних угрупувань, які визнають державницькі змагання українського народу. З цього основного факту виникають наші завдання і праця серед власного громадянства, в крайових і міжнародних організаціях.

Наші завдання важкі, бо на нас тяжить подвійний громадський обов'язок так супроти української Батьківщини, звідкіля ми вийшли, як і країни, де ми поселилися, де породилося вже 3-тє й 4-те наше покоління.

Передумовою нашої сили і спільної дії є почуття єдности українок у вільному світі, почуття нашої громадської відповідальности не лише щодо країни поселення, але й щодо країни нашого походження — України. Для цього треба об'єднати всі наші сили без уваги на країни поселення, релігійне віровизнання чи партійно-політичну приналежність.

Конґрес численно заступлений представницями 14-ох жіночих організацій Північної і Південної Америки, Австралії й Европи, дав нам змогу основно розглянути наші завдання і знайти спільну мову. Конґрес скріпив дотеперішню працю СФУЖО і устійнив наші спільні позиції.

Ми, українки у вільному світі, зорганізовані у Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій, віримо в живучість української нації, яка перетривала сторіччя політичного і соціяльного утиску і виявила свою волю і право господаря на своїх землях у суверенній державі. Уважаємо своїм обов'язком піддержати це право українського народу і бажаємо допомогти йому у змаганнях за свободу. Будемо працювати і вимагати від держав, в яких живемо, щоб це право українського народу респектували й підтримували.

Бажаємо скріпити працю всіх українських жіночих організацій у вільному світі, піднести їх на найвищий ідейний та моральний рівень і скріпити вплив та значення серед української спільноти й громадянств тих країн, в яких вони живуть. Через організовану працю нашого жіноцтва хочемо зміцнити громадську працю української спільноти у вільному світі, підносячи її моральну вартість і культурний рівень.

Стоїмо твердо на тому, що родина є основною клітиною нашого суспільного і головно опорою українства у вільному світі. Вона є першою виховною клітиною і тому роля жінки, що держить родину така є важлива є відповідальна.

Бажаємо співпраці із Світовим Жіночим Рухом, як виразником ідеї поступу й гуманности. Через нашу співпрацю з ними ми маємо нагоду можливости знайти піддержку й оборону прав українського народу і української жінки.

Будемо піддержувати уряди тих країн, в яких живемо, що дають піддержку відсталим країнам, підносять людські права того населення, бо в противному випадку ці країни будуть використовувані комуністичною пропаґандою проти вільного світу.

Уважаємо, що московський імперіялізм загрожує не лише українському народові, але й цілому вільному світові, зокрема, країнам нашого поселення, а московський комунізм загрожує елементарним основам свобід людини.

Українки у вільному світі, які мають досвід і розуміння подій за залізною заслоною, стежать зі страхом, як шириться комунізм і як його впливи просякають у життя їхніх країн. Тому протидіяти може лише ідейна сила, сперта на християнському світогляді. Тільки через піднесення духовних цінностей людини, її моральної вартости, спертої на християнському світогляді, можемо дати духову відсіч матеріялістично-комуністичним впливам у країнах нашого поселення. До того покликане в першу чергу українське жіноцтво в його відповідальній ролі виховниці.

Основною базою нашої праці є наші власні сили, наша організованість, бо працюємо без клаптика української землі, яка є основою живучости народу. Тому саме хочемо спирати нашу працею на ідейній єдности і духовій силі української жінки, яка вже витримала іспит своєї громадської зрілости. Наші завдання вимагають від нас праці серед українського жіноцтва, освідомлення жінки в її відповідальній ролі виховниці молодого покоління та в її державно-творчій праці. Хоч ми не маємо оперття на власну землю, на якій могли б розвинути наші державно-творчі здібності, зате маємо ще більш відповідальне завдання працювати в тих умовинах для України. Нам треба також піддержати жінок з громадським інстинктом, сприяти їх ростові на провідні позиції виховного, господарського чи політичного життя. Тою дорогою здобудемо впливи і приятелів для українського народу.

РЕЗОЛЮЦІЇ

СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА — УХВАЛЕНІ У ДНЯХ 24 - 27 ЧЕРВНЯ 1959 РОКУ В НЮ ЙОРКУ

Українське організоване жіноцтво країн вільного світу устами своїх представниць на Світовому Конґресі Українського Жіноцтва в Ню Йорку 24 - 27 червня 1959 року після основного перегляду проблем українських Жіночих Організацій на Студійних Днях і вислухання програмових доповідей провідниць українського жіночого руху та звітів членів - організацій СФУЖО — винесло такі постанови:

1) Світова Федерація 14-ох жіночих організацій у вільному світі скликала цей Конґрес, щоб зробити підсумки осягів українського жіноцтва в минулому і намітити напрямні на майбутнє.

2) Конґрес стверджує, що він діє при наявності моральної піддержки українського організованого жіноцтва, українських церковних, громадських та міжнародних жіночих чинників.

3. Конґрес стверджує, що він творить один з етапів українського жіночого руху, який є сумою досягнень на шляху громадського розвитку української жінки і здобутків її праці для українського народу, якому український жіночий рух завжди служив.

4) Конґрес стверджує, що українське організоване жіноцтво своєю працею на виховному, культурному і допомоговому полі та своєю співучастю у світовому жіночому русі вкладає свою частину до боротьби світового жіноцтва за високі ідеали людства.

5) Ідейною основою Конґресу є єдність українки у вільному світі, бо в сучасних умовинах життя української спільноти в різних країнах поселення наша єдність є передумовою виконання завдань українського жіноцтва.

6) Конґрес стверджує, що українська жінка на рідних землях поневолена національно і соціяльно, але десятиліття большевицького режиму не зломили її, і учасниці Конґресу низько клонять голови перед героїнями, що в боротьбі з московським наїзником принесли життя своє в жертву Батьківщині.

7) Конґрес висловлює своє глибоке співчуття українській матері за залізною заслоною, яка не має змоги виховувати своїх дітей на засаді християнської етики, в національному дусі й рідній мові та живе в постійній небезпеці утрати своїх дітей і своїх близьких внаслідок вивозів і арештів.

8) Конґрес стверджує, що українська жінка поза межами України, не дивлячись на розсіяння по різних країнах світу й на труднощі нових життьових умовин, зберегла почуття кровної і духової єдности з українським народом на Рідних Землях і діє в напрямі його визволення.

9) Конґрес заявляє, що своєю 10-річною працею в українських жіночих організаціях, пов'язаних спільною ідеєю й одним представництвом, українська жінка дала не лиш доказ зрозуміння своїх завдань супроти сім'ї і народу, але й доказ національної єдности і закликає українське громадянство до об'єднання на загально - громадському полі. Щойно таке об'єднання дасть українській матері змогу виховати молоде покоління в дусі національної єдности.

II

1) Світовий Конґрес Українського Жіноцтва відзначає, що завдання соціялістичного будівництва СССР на нинішньому етапі тісно пов'язані з масовою перебудовою домашнього господарства, що фактично провадить майже до цілковитого відриву жінки від родини, від плекання домашнього вогнища і виховання дітей.

2) Конґрес констатує, що в СССР широко застосовується жіноча праця у тих галузях, що шкодять біологічним властивостям жінки, вимагають від неї напруження великої м'язової сили, на яку нормально спроможуються лише мужчини.

Конґрес апелює до всього жіноцтва у вільному світі, засудити це явище і рішуче стати на захист надмірно працюючої жінки в Україні.

3) Конґрес звертає увагу всього цивілізованого світу на жахливі прояви насильства над молодими українськими дівчатами за залізною заслоною, яких під маскою добровільности масово вивозять до Сибіру і на цілинні землі на примусову працю. Українське жіноцтво у вільному світі з трибуни Світового Конґресу звертається до всіх міжнародних чинників стати в обороні елементарних прав людини, висловити протест проти новітньої форми невільничої праці й проти замаскованої дії в підтинанні біологічного корення українського народу.

4) Большевицький устрій СССР тепер докорінно перерішує поняття родини, яка перестає бути там основною клітиною суспільства. В зв'язку з тим і становище жінки в родині окреслюється цілком відмінними і неприродними засадами, побудованими лише на зростанні комуністичної свідомости. Конґрес протестує проти руйнування родини і вірить, що жіноцтво у вільному світі засудить ці жорстокі експерименти, які важким тягарем відбиваються на жінці.

5) Конґрес стверджує, що совєтський режим широко використовує для цілей свого державно - партійного будівництва і господарства працю підлітків, що негативно впливає на їхній духовий і фізичний розвиток та звертає увагу загалу вільного світу на те, щоб він застановився над правильним зрозумінням дійсного сенсу хрущовської шкільної реформи, яка на зовні твердить про тісніший зв'язок школи з життям, а в дійсності являє собою лише замасковану форму використання саме праці підлітків.

6) Конґрес ставить своїм завданням виясняти вільному світові дійсну причину зниження приросту населення в СССР, а саме надзвичайно низький життьовий рівень, виснаження жіночого організму на важкій праці, неспроможність батьків утримувати власним засобом багатодітну родину та винищування українського народу через розстріли, вивози й арешти.

7) Мова народу — це вияв його своєрідної духовости; вона є невіддільним компонентом істоти єства народу.

Конґрес стверджує факт нищення української мови в УССР різними засобами та апелює до вільного світу відкрити дійсну суть нового замаскованого закону виданого Хрущовим про т. зв. добровільний вибір батьками мови навчання в школах України, що являється засобом устійнення примату російської мови у УССР панівної всенівелюючої сили, чим порушується право української мови бути обов'язковою в українському шкільництві й наявно підкреслює облудність декларацій Кремля на право національного самовизначення кожної федеративної республіки СССР.

8) Конґрес стверджує, що совєтський уряд в значній мірі використовує радянську жінку, як знаряддя для пропаґанди т. зв. „мирної політики" в західньому світі і тому Конґрес остерігає жіноцтво вільного світу перед небезпекою ширення фальшивої мирної акції Москви з метою присиплення політичної чуйности західнього світу.

9) Конґрес констатує, що большевизм протиставляє християнському ідеалістичному ідеологію, на основі якої поглиблюється антирелігійне виховання доросту, що руйнує його етичні основи.

10) Конґрес стверджує, що здійснення нормальних умов життя і праці української жінки не є можливе в умовах комуністичного режиму, втримуваного імперіялістичною московською державою, і що духовий розвиток українки можливий і повний буде тільки в умовах вільної незалежної Української Держави.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО)

Спорт

УСК Юнаки — Фіхте Рамс 1 : 0

В цей час, коли ці рядки появляються на сторінках преси, кожному є відомий вислід змагань за фінал чаші Америки. Ці одначе рядки матимуть за ціль познайомити читачів із подробицями цих так би мовити історичних змагань нового спортового покоління американських українців. Тому вернімся іще раз до цієї маркантної неділі — 21 червня 1959 р.

На площу вибігає мистець юнаків західніх стейтів Америки, Фіхте Рамс із Шикаґо. Це гурт ростом високих, гарно збудованих клопців, що в дійсності репрезентують майже усі національності Шикаґа: англійців, французів, німців, бразилійців, поляків, а навіть українців. За ними вибігають юнаки УСК-у. Веде їх їхній капітан, Дзюньо Шмотолоха. Слідує коротка церемонія привітання у присутності представників Американського Футбольного Союзу та представників Німецько - Американської Ліґи. Дівчинка та хлопчик в українській народній ноші вручають цвіти. Гості дістають китицю цвітів від Управи УСК-у, господарі від симпатиків Клюбу. Слідує коротке слово голови УСК-у мґр. Петра Григоровича про вагу шляхотного змагу на спортовому стадіоні та побажання кращій команді перемоги. По закінченні офіційної церемонії дається чути різкий свисток судді. Лінійні судді ставляться по своїх лініях, капітани команд вильосовують грище. Дзюньо Шмотолоха вибирає проти сонця. До речі, не зла тактика. Вже на своїй половині грища, молоді УСК-івці приклякають колом й в короткій гарячій молитві просять подати їм сили витримати цей змаг. Гру розпочинає Шикаґо. Вже початкові орудування м'ячем та певні і короткі подачі мають свою вимову.

Дальша гра доказує, що противник перейшов добру школу вмілого тренера Алта колишнього видатного німецького змагуна, та що його фізична спроможність не є пересічною. Деякі змагуни Шикаґо фізично переростають змагунів УСК-у (середній помічник та один з оборонців) прямо жонґлюють м'ячем. На змагунах УСК-у видно помітне поденервовання. Слідують кілька непевних викопів нашої оборони та деяке розгублення нашого нападу. Але цей період не триває довго. УСК починає вносити у свою гру певну систему. Усі лінії команди отрясаються із хвилевої непевности та змінюють хід гри у свою користь. Холоднокровність воротаря Ховайла уділюється цілій команді. На грищі не чути ані одного слова. Обі команди грають як автомати. В той час оборона УСК-у вже вповні себе віднайшла та почала показувати справжню клясу. Правий оборонець, Ігор Попович, справді себе переріс. Його викопи стали чистими і довгими, а підскоки головою до м'яча викликували захоплення глядачів. Йому не уступав лівий оборонець Михайло Катинський. На середині помочі знову домінував Юрій Ренер, що і своєю фізичною поставою та своїм умінням змушував противника губити майже кожний м'яч.

Слідує кілька небезпечних проривів нападу УСК-у, але добрий воротар Шикаґо або його оборонці певно ліквідують усі намагання нашого нападу. І так при легкій перевазі нашої команди кінчиться перша половина змагань.

Друга половина знова зачинається легкою перевагою Фіхте Рамс. Літня жара сповільнює темпо гри. Деякі шанси для обох сторін не приносять жадних воріт. У повітрі висить марево нерішеної, так нещасливої для УСК-у у цілій його історії. На Володимирі Каздобі видно наслідки недавньої контузії. Дзюньо Шмотолоха двоїться, троїться. Нічого не виходило. Аж у 10-тій хвилині Каздоба дістає довгу подачу із помочі, переїздить одного помічника противника і, правильно оцінюючи позицію В. Франца, подає до нього. Цей останній знову холоднокровно об'їздить двох грачів Шикаґо й з короткої віддалі сильним стрілом здобуває ворота для УСК-у. 1 : 0 для УСК-у. Шикаґо докладає всіх зусиль, щоб вирівняти. Одначе добра оборона нашої команди певно ліквідує усі їхні намагання. Ще кілька хвилин гри і свисток судді кінчить ці історичні змагання.

Склад УСК-у: Олег Ховайло, Ігор Попович, Михайло Катинський, Ярослав Кульба, Юрій Реннер, Ярополк Калина, Діно Сарторі, Володимир Каздоба, Антін Шолудко, Володимир Шмотолоха, Вільгельм Франц. Запасні: Ярослав Шмотолоха, Василь Панчак, Володимир Кульба, Філіп Воґітоґлю.

А тепер кілька рефлексій із цієї нагоди. Авторові цих рядків ще нині ввижається цей образ, коли то деякі — матері наших теперішніх мистців привели своїх малят до домівки клюбу та записали їх навчати такого діла, як копаний м'яч. Слідували роки наполегливої праці Управи Клюбу, самих юнаків та їхніх родичів. Імена таких опікунів юнаків, як пп. Костюк Володимир, мґр. Іван Хамула та других тісно є зв'язані з ростом наших молодечих команд. Завершили це розпочате діло пп. Богдан Василишин та Степан Качмарський, опікуни юнаків у цьому сезоні. Вони крім свого дорогого часу та власного гроша вложили у формовання цих юнаків багато щирого серця та батьківського підходу. І тому хай цих кілька рядків буде для них признанням зі сторони нашого громадянства за їхню працю та їхній труд. Рівнож щира дяка усім родичам наших юнаків, що своїм зрозумінням до потреб нашої молоді та своєю поставою допомогли проводові УСК-у бодай у цій ланці добитися того успіху, що нині *являється успіхом усіх українців в Америці.*

Іван Скрапт

Головний предсідник УНСоюзу Дмитро Галичин і голова Українського Спортового Клюбу мґр. П. Григорович серед юнаків цього клюбу під час бенкету влаштованого Об'єднаним Комітетом Ню Йорку з нагоди великого досягнення наших юнаків — здобуття чемпіонату ЗДА у футболі. На знимці крім юнаків є ще від ліва: п. Б. Василишин — провідник команди юнаків УСК-у; п. Бразаускас — тренер УСК-у; та п. Кульба — містоголова УСК-у та батько двох юнаків.

● **Колишн. англійський король**, князь Віндзор і його дружина американського походження, колишня пані Валліс, вперше за останні два роки прибули до Англії на 10-денні відвідини.

● **В соймі автономічної Сицилії, в Палермо**, у зв'язку з вибором голови, відбувся в минулий понеділок 20-хвилинний „кулачний бій" між законодавцями, найбільший за 20 років існування автономної цієї італійської провінції. Голова місцевого уряду Сільвіо Міляццо брав також жваву участь у бійці, при чому його противниками були колишні однодумці з Християнсько - Демократичної партії: він належить тепер до групи, яка відкололася від тієї партії. Соціялісти бились з з комуністами і монархістами, комуністи мали проти себе послів з усіх фракцій, словом — соймова поліція мала велику роботу, поки завела порядок.

Українська Студентська Громада в Рочестері, Н. Й.

Українське студентство рочестерської округи відзначило 50-ліття українського студентського руху створенням Української Студентської Громади (Рочестер, Н. Й.).

На установчих зборах, які відбулися 21-го червня, прийнято проєкт статуту, предложений Ініціятивною Групою і вибрано Управу в складі: Мирон Бабюк — голова; Володимир Бутенко — містоголова; Марта Крамарчук — писар; Ірина Оменцінська — скарбник.

Громада плянує розгорнути ширшу суспільну й академічну діяльність на терені Рочестеру і включитися в організоване життя в рямцях Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА).

Олекса Біланюк

Під час Свята Незалежности в різних катастрофах згинуло 520 осіб

Ню Йорк. — Голова Крайової Ради Безпеки Пол Джовнс висловив вдоволення з того приводу, що під час двох вільних днів у зв'язку з „Днем Незалежности" згинуло в автових катастрофах тільки 276 осіб, а не 350, як це передбачала Рада. Але в загальному немає причини до радости, бо від 6-ої години по полудні в п'ятницю 3-го липня до 12-ої години вночі в неділю 5-го липня у ЗДА згинуло аж 520 осіб у різних катастрофах. І так в автових катастрофах згинуло 276 осіб, втопилося в тому часі 179 людей, а в інших випадках згинуло 65 осіб. Цікаве, що в такому самому часі в 1953 році на шляхах згинуло було 262 особи, а втопилося тоді було тільки 121 особа. Цього року на автострадах і шляхах було на 9,000,000 мільйонів авт більше, як в 1953 р.

Проблема Альжиру буде знову розглядатись в Об'єднаних Націях

Об'єднані Нації. — Азійсько-африканський бльок в Об'єднаних Націях, який нараховує 29 держав, рішив зголосити справу війни в Альжирі на денний порядок найближчої Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. Водночас найменше 21 членів тієї групи підпишуть меморіял до Ради Безпеки ОН, в якому буде звернена увага на трагічну ситуацію в Альжирі, де від більше 4½ року ведеться війна між французькою регулярною армією та мусульманськими партизанами. Головою Ради Безпеки є тепер д-р Тінгфу Тсіянг, представник вільного Китаю. Речником азійсько-африканського бльоку в справі Альжиру є делегат Ливану д-р Жорж Гакім. За французькими офіційними джерелами війна в Альжирі коштувала до цього часу життя 114,500 осіб.

Д-р Ю. Химинець найменований управителем відділу великої корпорації

Д-р Ю. Химинець

Нюарк, Н. Дж. — Герман Пірл, голова Ради Директорів Charles Realty Corporation, в окремому повідомленні до преси інформує про найменування д-ра Юліяна Химинця управителем відділу спеціяльних проєктів тієї великої фірми, що займається продажжю парцель під будову і тепер зокрема інтересується майже необмеженими можливостями будівельного розвитку на Флориді. Д-р Химинець найменований директором створеного спеціяльного відділу, що окрему вагу приділюватиме торговельним справам у відношенні до поодиноких етнічних груп, включно з українською. П. Пірл, інформуючи про створення цього відділу в очолюваній ним корпорації та про найменування д-ра Химинця управителем того відділу, вияснює, що в практиці виявилось, що поодинокі етнічні групи мають в собі багато піонерського духа та радо користають з тих можливостей, що їм насуваються, зокрема коли мова про землю та власні будинки, до яких вони мають велике прив'язання. Корпорація, про яку мова, продає тепер на дуже догідні сплати парцелі в місцевостях Порт Шарлотте, Порт Ст. —Лусі і Себастіян Гайлендс на Флориді. Всі ці місцевості мають величезні можливості розвитку, як з уваги на їх ідеальні кліматичні —умовини, так і на новий господарський розвиток в тому районі. Д-р Ю. Химинець — це широко відомий ще з рідної Карпатської України, як і потім на еміґрації та, вкінці вже в цій країні, видатний наш громадський діяч. Він є членом Українського Народного Союзу, Карпатського Союзу, „Самопомочі" та ряду інших наших громадських установ. Найменування його управителем спеціяльного відділу великої корпорації дає йому нові можливості виявити свої спосібності та здобути серед американського оточення відповідну увагу для його українського походження. Очевидно, що наші громадяни заінтересовані в закупі парцель під будову на Флориді, повинні б у першу чергу скористати з послуг свого земляка, д-ра Ю. Химинця, що живе при 167 High Street, Passaic, N. J.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

БАЛТИМОРЕ, Мд. — Б-во Пресв. Тройці, Відд. 320, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 2-ій по пол., в Укр. Горож. Клюбі — 3101 O'Donnell St. Проситься всіх членів прибути на означений час і вирівняти свої залеглості. — Д. Пісецький, предс.; І. Малко, секр.

● РОЗШУКИ ●

6-місячна Наталочка Рекуха пошукує свого батька, ГРИГОРІЯ РЕКУХУ (George Rekucha, а тепер Григорій РЕКУША). Мати її хвора, перебуває з Наталочкою в дуже скрутному положенні. Хто знає про місце перебування Григорія Рекухи, просимо повідомити на адресу: Дарія РЕКУХА, 36 E. Winona Street, St. Paul 7, Minn.

РОМАНА КУЗЬМУ, який правдоподібно знає про долю мойого сина ЗЕНОНА, пошукує Іван МУДРИЙ, 320 Bond Street, Elizabeth, N. J.

ЮЛІЮ ВЕНҐРОВИЧ, з села Котованія, пов. Самбір, воєвідство Львів, пошукують Григорій, Ольга і Володимир Камфольт, які по сьогодні находяться на Сибірі. Прошу писати на адресу: Walter POTOCHNIAK, 12936 — 62nd Street, Edmonton, Alta, Canada

МИКОЛУ КОСМИНУ з Галичини пошукує вуйко Петро Мікула. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати: Petro MIKULA, 558 Midland Avenue, Garfield, N. J.

ОРИСЮ СВАЧИЙ з дому ВОЙНАРОВСЬКА зі Станиславова, пошукують Вітчимів ... Проситься писати на адресу: E. KOROLUK, 252 E. 4th Street, New York 9, N. Y.